

Siempre nos quedará mañana

Títol original: *C'è ancora domani* **Direcció:** Paola Cortellesi **Guió:** Furio Andreotti, Giulia Calenda, Paola Cortellesi **País:** Itàlia **Durada:** 118 min **Any:** 2023 **Gènere:** Comèdia, drama **Interpretació:** Paola Cortellesi, Valerio Mastandrea, Giorgio Colangeli... **Música:** Lele Marchitelli **Fotografia:** Davide Leone (B&W) **Distribuïdora:** BTeam Pictures **Estrena a Espanya:** 26/04/2024

No recomanada per a menors de 12 anys, , especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere

Doblada en espanyol

SINOPSI

És primavera i tota la família està esvalotada per l'imminent compromís de l'estimada filla gran, la Marcella, que, per part seva, només espera casar-se ràpidament amb un simpàtic noi de classe mitjana, el Giulio, i alliberar-se per fi d'aquesta incòmoda família. (FilmAffinity)

CRÍTICA

20/10/2023 - La primera pel·lícula com a directora de l'actriu Paola Cortellesi és un aconseguit fresc sobre la condició femenina a la Itàlia dels anys 40, amb un excel·lent equilibri entre drama i humor

La Delia es desperta cada matí amb una bufetada del seu marit Ivano. S'aixeca, prepara l'esmorzar per als seus tres fills, buida l'orinal del seu sogre enllitat, i després marxa de casa per enfrontar-se, sense descans, a la seva rutina diària, feta de diverses feines mal pagades (reparar robes, ajustar paraigües, penjar llençols), útil per reunir alguns diners que mai són suficients. Durant tot el dia, continua rebent bufetades per tots costats. Perquè la Delia no només és pobre, també és una dona.

És amb un fresc sobre la condició de la dona a mitjans dels anys quaranta, a Itàlia, que va obrir la 18a edició del **Festival de Cinema de Roma**, amb el sorprenent debut com a directora de **Paola Cortellesi**. **Siempre nos quedará mañana**, seleccionada a concurs, és una pel·lícula en blanc i negre que, fent l'ullet al neorealisme, retrata les dificultats de la postguerra, els soldats americans que regalen xocolata, la popular i genuïna Roma amb els camarades al pati i els nadons al carrer, però sobretot destaca una societat ultrapatriarcal en què les dones encara no tenien dret a vot, i molt menys a parlar. Una pel·lícula que parla de la violència domèstica, ja sigui física o psicològica, però sense voyeurisme, però amb un fil sa d'ironia i cinisme que fa encara més eficaç la imatge, perquè posa de manifest l'absurda banalitat d'aquesta violència.

Escrit per Cortellesi amb **Furio Andreotti** i **Giulia Calenda** (els seus còmplices també en l'escriptura de *Scusate se esisto*, una comèdia intel·ligent sobre la discriminació de la dona en l'àmbit laboral), **Siempre nos quedará mañana** retroba davant de la càmera Paola Cortellesi i **Valerio Mastandrea** en els papers de marit i muller (que ja ho van ser a *Figli*). En aquesta ocasió, aquest últim interpreta un mató, que ha lluitat en dues guerres (amb les quals diu justificar-ho tot), amb un pare a casa, Ottorino (**Giorgio Colangeli**), que li dispensa consells com "a la teva dona no se l'hauria de pegar deu cops, sinó un únic bon cop" La Delia ho suporta tot en silenci, li han ensenyat que no val res i és una mare centrada en el seu deure, i el que més li importa és el futur de la seva filla Marcella (**Romana Maggiora Vergano**), dona promesa amb el Giulio (**Francesco Centorame**), un jove de bona família que, per a la noia, encarna la garantia d'una vida millor, o potser no.

La Delia troba consol en la seva amiga verdulaire Marisa (**Emanuela Fanelli**, és un plaer veure-la a ella i a Cortellesi actuar juntes, dues de les actrius còmiques italianes més valentes), en un vell amor que mai fou viscut (Nino, interpretat per **Vincio Marchioni**) i en una misteriosa carta que rep un dia, i que dona coratge a la nostra heroïna per canviar les coses i el contingut important de la qual només descobrirem al final.

Inspirada en les històries d'àvies i besàvies, "les moltes dones corrents que han construït, sense sospitar-ho, el nostre país", especifica la directora, la pel·lícula de Cortellesi és un debut audaç, amb idees de direcció que poden agradar més o menys, però molt precises i raonades (la idea de coreografiar les escenes de lluita, per exemple), i amb un missatge que arriba fort i clar. El conjunt troba un equilibri natural entre el drama i l'humor, amb una trama que ofereix novetats fins a l'últim moment i una obertura emocional des d'àmbit personal fins al col·lectiu.

Vittoria Scarpa – cineuropa.org